Після конфіскати — другий наклад.

Ч. 175 (10.558). Львів, субота 8. серпня 1925. Почтову належитість оплачено гуртом. Рік XLIII.

Lwów
Дирекція почт. Відділ IV. а.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОПУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок 10. II. пов.
Конто почт. щад. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло“ Львів.
Гол. Редактор приймає від 1—2 год. передпол.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно в краю 4·20 зл.
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 дол., Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к. Румунія 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. Зміна адреси 1 зол.

В справі оголошень звертатися до Адміністрації.

ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 17 СОТ.

Засоби боротьби і оборони.

На маргінесі останнього доразового суду.

Коли ці рядки появляться друком, вбийник поліційного агента Цехновского, Ботвін, буде розстріляний засудом доразового суду. Майже вся польська преса в один голос признала, що смерть є єдиною карою за злочин молодечого комуністичного фанатика. За першими вістками про одноголосне обурення у всій комуністичній пресі, прийдуть нові, ще зміцнені у своїм тоні; комуністи вже нині накликують до помсти за невинну жертву, за свого товариша.

У такій атмосфері схвильованих пристрастей нелегко доходить до голосу зрівноважена рефлексія. Не маємо наміру встрявати у цей двобій, де сила та насильство є двома формами одного й того самого почування — нестриманої ненависти. Держава має свої закони, якими користується для найкращої оборони своїх інтересів. Виїмкові обставини домагаються, чи пак: накидають керманичам держави — виїмкові засоби для вдержання рівноваги суспільного устрою. Та саме з огляду на виїмковість становища, в якому опиняються влада супроти одиниць, гуртків чи навіть суспільної кляси, ворожих до пануючого суспільного устрою, кожне прикладення закону для боротьби з небезпечними елементами для держави — насуває питання про доцільність принаровлення мертвої букви закону.

Живемо в добі та атмосфері, в якій люде приналежні до ріжних національностей і партій надто часто склонні вважати своїх противників бандитами. Є це спадщина повоєнної психози — продовження того озвірілого фанатизму, якого прояви так щедро розкинула остання війна. Ставляти на один рівень злочинців з людьми протилежного нам світогляду, хочаби найбільше ворожого — це характеристична риса фанатиків, які вірять, що лише їх ідеї є єдиним спасенням людства. Нема сумніву, що політичні фанатики можуть бути для держави небезпечнійшими як звичайні злочинці, які не мають претенсій до направи істнуючого суспільного устрою. А про те, коли закони нехтують психольоґічними мотивами людей, які доконують те, що з погляду даних законів уважається загальним поняттям „злочину“.

Найбільш непримиримі вороги комунізму, обективні дослідники духового перевороту, що захопив територію бувшої царської Росії,

Доразові суди, якими держава карає політично небезпечні одиниці не тільки не припинюють впливу протидержавних ідей, а навпаки стають найкращими засобами їх пропаганди. Здається, зайвим було би нині пригадувати тисячні докази з історії, хоча би польської,

Перед львівським судом станув учора характеристичний представник тої частини комуністичної молоді, яка не тільки фанатично вірить у правду своїх ідей, але й готова своє пересвідчення припечатати своїм життям. Незалежно від усіх нюансів становища супроти самого факту злочину, особи винуватця і супроти звязаної з цією справою цілої низки політичних моментів, неодин громадянин, що стежив за цілим процесом, мусів поставити собі питання, яке повинна довго важити на своїх терезах і сама Теміда: — чи такі події, які виринають щораз частійше, не появлялись би рідше і не проявлялись би в менше різких формах, як би атмосфера, в якій вони родяться, мала в собі більше подиху свободи, себто більше зрозуміння причин, що пхають молодь до таких остаточних засобів боротьби за свої пересвідчення?

Церква у Франції.

Цікава статистика.

З нагоди недавної дискусії на тему целібату подавали нам деякі прихильники цього стану за зразок між иншим також італійське та французьке духовенство й його корисну роботу для своєї суспільности. На випадок заведення загального целібату в нашій церкві обіцювали вони й для нашого народу неабиякі благодати від будучих целебсів. У звязку з цією дискусією варто послухати, що кажуть про роботу французьких целебсів, про наслідки тої роботи, і загалом про стан французької церкви, самі західні латинники, люде віруючі й вчені.

В німецькім католицькім тижневику Das neue Reich (ч. 25 з 21. III. ц. р. і ч. 37 з 13. VI. ц. р.) находимо дві перекладні статті про католицизм у Франції, написані одним визначним американським католицьким теольоґом і письменником у нюйоркськім „The Homiletic and Pastoral Review (за грудень 1924).

Зміст статті такий:

Американські католики не можуть вийти з дива, як це можливо, що католицька Франція має атеїстичний уряд, котрий проганяє черців, конфіскує церковні маєтки, припинює платню священикам і т. д. Щоби розвязати цю загадку, вибрався автор статті нарочно до Франції й приглядався на місці тамошньому релігійному життю. Перше, що впало йому в очі в поїздах, готелях, ресторанах і гостинницях, це загальне недодержування церковного посту.

Автор заходив у ріжній порі до ріжних костелів, щоби переконатися, скільки людей приступає до сповіді й причастя, яка є участь вірних у недільних богослуженнях, яка побожність серед народу і т. д. Щоби переконатися, чи його помічення правдиві, інформувався автор у досвідних знавців місцевих відносин та у старих безпартійних священиків, що знали ріжні департаменти (округи) Франції.

Вислідом цих усіх помічень і дослідів є заключення, що Франція не є вже віддавна католицькою державою; це радше країна безвірна, атеїстична. Всяке инше твердження це або самоощука, або свідоме ошукування инших. Те саме, що про Францію, треба сказати також про Італію й Еспанію.

На 38 міліонів французького населення є найбільше 4 міліони практикуючих католиків. Під цими практикуючими католиками слід розуміти таких, що ходять у неділі й свята на Службу Божу, заховують приписаний піст у пятницю, та приступають до великодної сповіди й причастя. Найбільша парохія в Парижі має округло 150.000 душ. Із цього числа заледви 3.000 сповняє minimum релігійних обовязків. Із згаданих чотирох міліонів ледви десять процент є мущин. В одній визначній парохії поза Парижем із числом душ 3.000 було ледви трьох мущин, що сповнило свій великодний обовязок.

Наглядним свідоцтвом релігійности французької суспільности є її жертвенність на церковні цілі. Треба знати, що Франція є найбагатшим краєм Европи. Навіть тепер після війни, не видно там нужди, ані по містах, ані по селах. Навпаки: французьке населення живе в добробуті. Жебрака майже там не стрінеш; кожний має роботу, кожний добре одягнений, ситий і вдоволений. Отже якби Французи були добрими католиками, тоді певно їх духовенство не жилоби в нужді. А так є справді. В Парижі є з 80 парохіяльних костелів. Паризький кардинал-архиепископ пише в своїм цьогорічнім пастирськім листі, що сорок париських парохій мусить удержувати своїм коштом, (крім цього удержує ще 60 парохів позаміських). Тих 100 парохій, удержуваних кардиналом, не покриває навіть видатків богослуження! Про сам Париж каже зрештою найкраще парохія св. Кльотильди, що числить аж 150.000 парохіян. Таке число вірних потребувало би деинде щонайменше 15 церков з стількиж парохами та бодай 30 сотрудниками.

В Парижі є цілі дільниці, де нема ні одного костела. Від довгих літ не будується там нових костелів, хоча число населення з року на рік зростає. Правда, що уряд не позволяє будувати нових костелів, але хочби й позволив, населення певно не покривало би коштів будови. Що гірше: уряд зайняв багато прегарних старих костелів на ріжні світські цілі, других стільки костелів стоїть опущених, занедбаних і в руїні. Славна катедра в Реймс, знищена війною, ніколи не була би діждалася відбудови, якби не американські долярі.

А який своєрідний той французький католицизм! Не рідко можна бачити жінку, що вважає себе дуже доброю католичкою, приступає до св. Тайн, відбуває навіть паломництва до Люрд, а при цьому читання найгірших плодів літератури це її насущний хліб. І в цьому не добачує вона нічого злого. Бувають навіть такі, що в часі самого паломництва до Люрд читають суворо заборонені церквою книжки.

Якеж французьке духовенство? Воно загально побожне й зразкове, але недосвідчене й без найменшого впливу на своїх вірних. Французький парох не відважиби ся давати своїм парохіянам раду в якійнебудь політичній справі. Його слухачі зробили би напевно саме щось зовсім протилежного. І населення і уряд ставляться до духовенства з легковаженням і погордою. Нема в Франції такого звичаю, щоби хто на вулиці поздоровляв стрічного священика. В часі світової війни в одній тільки католицькій Франції покликували священиків до війська.

Г. Яремецький

(Докінчення буде.)

Red. czas. „Dilo“ we Lwowie. Pr. 565/25. W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej! Sąd okręgowy karny orzekł na wniosek Prokuratory przy tymże Sądzie, jako Trybunał Prasowy we Lwowie, że treść artykułu, umieszczonego w czasopiśmie „Dilo“ Nr. 169 (10.552) z dnia 1. sierpnia 1925. pod tytułem: „Dowkoła politycznoho wbywstwa u Lwowi“ od słów „Ukrainciw komunistiw“ do końca artykułu zawiera znamiona zbrodni z § 65 a) ustawy karnej, uznał dokonaną w dniu 1. sierpnia 1925 r. konfiskatę za uprawnioną i zarządził zniszczenie całego nakładu i wydał w myśl § 493 p. k. zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowego. Zarazem wydał nakaz odpowiedzialnemu redaktorowi tego czasopisma, by orzeczenie niniejsze umieścił bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie. Niewykonanie tego nakazu pociąga za sobą następstwa przewidziane w § 21. ust. druk. z 17. grudnia 1863 Dz. p. p. Nr. 6 ex 1863 i. j. zasądzenie za przekroczenie na grzywnę do 400 zł. p. Lwów dnia 4. sierpnia 1925 r.

Kolman.

По широкому світі.

Справа оптантів.

У відповідь на польські розпорядження про примусову висилку німецьких оптантів з меж Польщі, міська рада Монахії приняла внесення, щоби домагатися від

ького уряду видалення усіх Поляків з меж Баварії.

Ще один ультимат.

З Мадриду повідомляють, що термін, уділений Абд-ель-Крімові на представлення відповіди на мирові пропозиції, не перейде 15. н. м. На випадок негативної відповіди Еспанія грозить наступом, який розпічнеться десантом, висадженим у кількох точках побережа.

Міжнародний суд над подіями в Китаю.

В Англії складено в парляменті офіціяльну заяву уряду, що в справі шангайських подій порозумілося 5 великих держав скласти спільну слідчу комісію, до якої буде покликаний також представник Китаю.

Закордонні студії.

(Громадянству на обміркування).

(Надіслана стаття.)

Голебі (Данія).

Коли чуєш про те, як культурні народи цілого світу дбають про освіту молоді, то мимоволі насуваються думки про нас, — що ми робимо, як робимо та що ми в нашому положенню робити мусимо...

Нам не приходиться і мріяти, щоб наша молодь здобувала освіту в такий спосіб, як молодь инших народів. Ми не можемо собі позволяти роскоші більших подорожей для студій, зорганізування мандрівних „пливаючих" університетів, бо ми ще боремося за наші школи на нашій землі.

Але ми всі годимося з тим, що в час, коли наша батьківщина поділена й шкільництво наше на рідній землі переживає страшну крізу, ми мусимо дбати, щоби найбільша скількість молодих Українців здобула освіту за кордоном, пізнала чужину й в тойже час дала чужині взнати про трагічне положення нашого народу та про його незломні змагання.

Перед трьома роками рахували ми на чужині округло 3000 нашого студентства. Ті 3000 були „дисльоковані" дуже й дуже невдало. Більша частина, понад 60 проц., стягнулася до Чехії, де лекше вчитися, лекше жити. Все йшло тудй, врештою зовсім не думаючи, що всі „полекші" накладають на всіх нас далекойдучі моральні зобовязання супроти допомогаючих. І з оглядів пізнання чужих народів таке скупчення дуже шкідливе. Коли пізнанням Чехії разом зі Словакією займається понад 2000 молодих Українців, то скільки мусілоб бути нашої молоди по инших країнах? Тимчасом по инших центрах живе у злиднях дуже маленька кількість нашої молоди. Негативні наслідки такого анархічного безпляного розміщення нашої молодої еміграції дуже швидко вийдуть на денне світло. Досить того, що вже тепер під політичним оглядом маємо страшну силу „чехо- (читай „антанто") філів", проти яких стоять невеликі групи студентства вільного, яке незвязане нічим супроти тої чи иншої держави. Це примусове „фільство" дуже й дуже шкідливе, бо воно параліжує вільний політично-суспільний розвиток наших молодих сил, які таки мусять бути колись працьовниками на полі культурно-громадському, провідниками політичними... Проте історія може нам усе не ще до деякої міри вибачити, бо в час „інтернації" ми мусіли йти дорогою найменшого спротиву для вратування від фізичної й моральної загибелі молодих кадрів нашої суспільности по таборах.

Зовсім инакше стоїть справа під теперішню пору. — „Таборити" в подавляючій більшости примістилися. Для решток знайдеться місце біля більшости. Еміграція нашої молодіжи менш-більш „устабілізувалася". — Тіж 3000 донині перебувають за кордоном. Поволі починається реемігpація. Зміни заходять тільки в розподілові по ріжних центрах. Всі зміни спричинені фінансово-господарським положенням окремих держав. Все вказує на те, що починається нова доба в житті нашої еміграції. — Край дає тільки невелику кількість молоді й то лише до Чехії. По инших країнах кількість нашого студентства дуже швидко зменшується й при тому виключно задля страшної нужди. — Це все означає, що прийшов час, коли перед нашим загалом стає питання вдержання на студіях за кордоном більш здібніших та пляномірної сталої „висилки забезпечених студентів за кордон. Необхідність того зрозуміла сама собою. Це саме завдання стояло перед українським загалом і в минулі роки.

Але до його сповнення підходили зовсім инакше. — Молодь емігрувала масово, кадри не були скристалізовані — тому й загал не міг виконати свого завдання. Колиж тепер лишити цю справу без уваги, то протягом ближчих років, навіть семестрів, не матимемо нашої молоді на жадних чужих школах, крім чеських. До цього не можна допустити, бо рівночасно з ліквідацією нашої академічної еміграції по ріжних центрах скінчиться й та „зовнішня" праця нашого загалу, яка сяк-так провадила молодь. Минулі роки нас багато дечого навчили й ми мусимо використати той досвід. Найголовніше, на що треба звернути увагу, це матеріяльне забезпечення всіх тих, хто за всяку ціну мусить лишитись далі на студіях за кордоном, чи хто згідно з рішеннями відповідних органів висилається на студії. Незабезпечене студенство, наскільки перебування його на студіях не визнається за конечне, мусить чи пробиватись далі власними силами, чи ще збільшити еміграцію в Чехії.

Наскільки ми цікавимося будучиною нашого народу, то мусимо студії нашої молоді закордоном поставити поруч з головними нашими національними завданнями. Цим має зайнятися цілий український загал через ті самі органи, які ведуть справу нашого високого шкільництва. В цілій праці не повторювати „дісльокаційних" помилок минулих років, а до забезпечення притягнути всі фінансово-господарські українські підприємства й навіть сільські громади. Зараз же на широку скалю почати висилання стипендіятів. До всіх заможніщих родин звернутися із закликом посилати своїх дітей на чужі високі школи. Не треба боятися, що це шкідливо відібється на розвиткові наших високих шкіл. Значно більш користи буде від студій за кордоном, ніж на польських школах. Після зміни валютарних відносин у Польщі це все значно полекшується і з матеріяльного боку. І колиб цілу акцію розділити в той спосіб, щоб громадянство в краю перебрало на себе висилку нових стипендіятів, а еміграція в Америці удержувала старших, які стоять на половині дороги, то тоді усунулась би небажана плутанина і „конкуренція" (благання помочі) в так важній справі.

Не забувати, що цього вимагає від нас наша майбутність! Не призадумуймось перед матеріяльними жертвами, коли ми нація здібна до самостійного життя!

Досить згадати, що цього року в Німеччині, яка дає широкі можливости до пізнання не тільки німецького народу, але також цілої Европи, залишилося тільки 5 прц нашого студентства. Таке зменшення помітно і в Австрії, і в Данцігу. А в південно-західній Европі зовсім не маємо наших студентів.

Не лишаймо цього без уваги, бо протягом короткого часу по головних академічних центрах Европи знов не буде видно Українців і не буде чути про Україну, та тим ще більш звузиться зачароване коло нашої національної пасивности. **К.**

Доля і недоля нашого театру.

1. Будинок без театру.

Вакаційне дозвілля є доброю нагодою до міркувань над такими романтичними бажаннями як власний, національний театр на вершині сучасних домагань. Це є тема невичерпана для фантастів та реалістів, засуджена на довголітню рецидиву. Питання: „а щож з нашим театром"? повторяють у нас щораз частійше у товариській розмові в такім самім тоні як „ов? то ви що недужі"?

Більшість громадянства є тої гадки, що справа нашого театру ввійшла у виімкову стадію недуги. Люде не запримічують, що в цю стадію ввійшли перш усього вони, а з ними все довкола. Нема в нас справи, яка стояла би менше виімково, себто природнійше, як саме наш театр, який... не стоїть і не так хутко стане. „Природно" не значить: „як слід", а значить тільки те, що наш загал не повинен дивуватись наслідкам, якщо знає їх причини.

У нинішній стадії театральної справи треба відріжнити два ріжні

Андрій Чайковський.

Гулка і Смулка.

Гумореска.

I.

Другого року після того, як Андрій Смулка перейшов на університет до Львова, йому трапилась така пригода.

Стрічає його на вулиці якийсь панок, вже здалека всміхається до нього і вимахує руками:

— Здорові були пане Гулка! ви вже по матурі? Як ми вже давно не бачились!

— Я, пане, не Гулка — каже...

Він зразу вважає це за жарт, дивиться на Смулку поглядом цілої гами почувань, відтак прохає в нього вибачення, що помилився, і йде далі.

На другий день стрічає його на вулиці якийсь другий панок, так відразу:

— Пан Гулка...

— Ні не Гулка — каже та йде далі.

Такі зачіпки траплялись йому дуже часто. На ріжних вулицях Львова, у ріжних порах дня, ріжні люди вмовляли в нього, що він Гулка, і він мало вже і сам не повірив, що він справді Гулка, коли на його тільки людей свідкує.

Та те, що було досі, ще би нічого, — та ось послухайте, що йому трапилось одної неділі.

Десь біля полудня вийшов він на Високий Замок пройтись. Днина була направду гарна, погідна. У той час було тут людей мало, бо саме обідня пора була.

Йде собі та підсвистує якусь веселу арію, аж чує, що хтось хопив його знечевя попід руку:

— Прешінь раз повелось мені нарешті піймати тебе, — вже мені не втечеш...

Дивиться, а його держить під руку якийсь по святочному одягнений добродій з грубим животиком, на якім розложився гадюкою грубий золотий ланцюх від годинника. Лице у його сите, вдоволене, гладко виголене, румяне. Видно, що він сам із себе дуже вдоволений. А що до його сили, то по тому, як він Смулку держав за руку, він пізнав, що він і волові дав би раду...

Не вспів він висказати свойого здивування, чого саме він від нього хоче, а він лепече:

— Полюю на тебе, полюю і ніяк не можу тебе піймати... Що ти собі, гільтаю, думаєш. — Він погрозив йому жартобливо своєю грубою палицею — Бідна Корнельця то вже мало яйця не знесе, так суєтиться за тобою, а ти мов у воду пірнув... Зі мною — моспане, так не можна, — ти мене знаєш, — колиб що до чого прийшло, то я, моспане, і так потраплю... І він знову погрозив своєю палицею, але трохи інакше, як першого разу.

А тут, як на нещастя, на цілій лінії нема живої душі, опріч їх двох.

— Мені здається, ласкавий пане — каже Смулка, що ви помиляєтесь щодо особи, я зовсім не той, за кого ви мене вважаєте...

— Що? ти туди? го го! а то жартун з тебе, і шельма навіть не засміється! Ні, небоже, ти туди не загинаєш, бо не вигнеш, а зломиш... кажи, чому так довго не приходив?

При тих словах стиснув його ще дуще під паху мов кліщами і поглянув своїм повним лицем в очі...

Що йому було робити? Виправдуватися зле, бо ще палицею почастує. Треба якомога проволікати розмову, та може надійде поліцай і освободить його з цієї пастки...

— Я в останніх часах, — каже — дуже вчиєся... по двацять годин на добу, я мав, бачите, екзамен під носом...

— Коли так, то я розумію... екзамен, то перша, головна річ, без цього то людина така як ті, цілком дурень... хоч правду кажучи, ціла то твоя наука не варта свинячої ратиці... Та скажи мені, голубе, скільки ти до цього екзамену вздохлих свиней порізав? хехехе...

З такої балаканини Смулка нічогісько не розумів... а тут якби хто закляв, нема нікого ні людини, ні поліцая... він став і не знає, що йому сказати... Лише очі на його вибаранив...

— Ну, ну, я знаю, ти не лише свиней здохлих ріжеш, а і коней, коров, псів, а може і мишей, хехехе... Та воно так: зайди ти коли в будний день до мене, а побачиш покраяну свинку, зарізану, здорову, мов горіх! І ти побачиш, як виглядає здорова свиня, побачиш мізок, серце, утробу, побачиш, яке воно у здорової свині, а тоді вже знатимеш краще, як хвору свиню лічити, от воно що... Бо я хорої штуки певно не куплю. Знаюся на цьому краще, ніж твій брат, свинський лікар... Кажу тобі, що від трицяти літ, як я став своїм майстром, мені ніраву не трапилось купити хорої свинки...

Тепер Смулці стало ясно: цей товариш, то певно різник, а цей, за кого він його вважав, то певне якийсь ветеринар.

Зараз хотів свого товариша попращати, і розстатися з ним, і хотів легенько свою руку освободити з його обіймів, — але й рука терпнути стала — та він це зараз зміркував:

— Що? дезерція? го-го! — мій голубе, вибий собі цю пусту думку з голови, добре, що тебе раз піймав... йдеш до нас обідати, та й годі... — крикнув йому в ухо, та ще дуще за руку стиснув.

— Перепрошую дуже, каже, у мене обід заплачений в університетській столовій...

— Дурна твоя університетська столова... ти там цього на Великдень не понюхаєш, що у мене у будень їдять... Ог голодомори ви: буцімто пообідаєш, а кіндюх все своє алилуя співає... Знаєш ти, що сьогодні у мене на обід буде? Борщ. А знаєш, який борщ? пальці облизуватимеш... сам цар Давид такого борщу не їв... Борщ з свининою, як моя Маґдуся варити вміє.

Він ці слова так голосно крикнув, що аж гурток горобців, що на дереві цвірінькали, сполошився і пофуркав далі.

(Продовження буде.)

моменти: власний будинок і театральну дружину. Більшість нашого громадянства, схильна до екстремів, (тим більше в теоріях!) єднає нероздільно ці два моменти у своїй уяві і тому доходить до двоїстих висновків. Найчастійше доводиться чути погляд, що або матимемо свій власний театральний монументальний будинок, який стане засновком вразкової драматичної дружини — або не матимемо нічого. Такий висновок може характеризувати патріотичний пал або розмах промисловця, а одночасно бути характеристично наївним, зважившии реальні умовини, з якими рахуватися кожда будівля і кожне підприємство мусять.

Доля театрального фонду, призбірюваного на протязі десятків літ, мабуть усім відома. Він лежав в австрійській валюті так довго, доки одного дня давні міліони не стали звичайним безвартнім папером. Така доля зустріла на протязі війни чимало більших капіталів, які звязали себе залізними путами вірности з габсбурсько-німецькою орієнтацією. Не можна навіть робити докорів членам якогось комітету, уповажненого для завідування театральним фондом, що вони в якийсь критичний момент не перемінили австрійської валюти на краплю. Це був риск який домагався особистої ініціятиви, а відомо, що вінке багатоголове громадянське тіло не в силі було би дати своєї згоди на банкову операцію, навіть, колиб у ньому найшлася одиниця, що поставила би такий внесок. Тому треба вважати якнайбільше природним факт, що коли ми, завдяки вірі в німецьку перемогу, програли неоцінені скарби в усіх напрямках — то тим самим мусіли програти і проєктований театральний будинок у Львові.

Є теоретики, які з олівцем у руці обчислили, завдяки якій жертвенности нашого громадянства, на протязі кількох літ. можна збудувати святиню для Мельпомени, Талії та Евтерпе, запаморочуючу своїм блеском. Такі обчислення основані на фантастичній премісі, що тисячі наших громадям будуть довічно відкладати якусь означену суму, ставши притьмом, якимсь чудотворним способом, систематиками і призабувши про всі инші патріотичні зобовязання, які вони навно могли би виповнити саме такою сумою і такою систематичністю. Деклямувати про ролю театру в культурнім житті народу, забуваючи, що в нинішній добі ми щоденно мусимо зрікатись найбільше первісних засобів культурного життя — можуть нині хіба актори, які стали політиками. Адже ранійше, ніж театру, потрібуємо шкіл, книжок, читалень, кооператив, часописів, журналів, і кожну з таких прірв можна би залатати одним жертвенним поривом усього громадянства. Наші теоретики забувають, що пориву, який має до діла з цифрами і місячними сплатами, не можна викресати красномовним покликом. Тільки народ — легкосердний марнотратник міг би в нинішних обставйнах витратити міліони на такий люксус, як театр, коли економічна та суспільна скрута не дає йому змоги скласти сотки, навіть десятки тисяч на предмети буденно необхідні.

Театральний будинок, у таких розмірах, як це уявляють собі фантасти, є для нас нині люксусом, який коштував би нас багато більше з моменту свого істнування, ніж самі його народини. Уявім собі, що наш громадянський порив удасться або що якийсь американський філянтроп записує нам на бажану ціль потрібних 500.000 доларів. Вибрана комісія завідуюча цією будівлею мусіла би довго думати над тим: кому віддати його в аренду або на яку иншу інституцію його переробити. Львівські Україні не в силі вдержати постійного театрику навіть на 250 місць.

A noblesse oblige: — не можна уявити собі справжнього, напів столичного театрального будинку, в якому двічі в тиждень, для ощадности у студеній, неосвітленій салі, при обдертих декораціях ставитимуть раз „Ой, не ходи Грицю", а вдруге „Гамлета".

Важко зрозуміти психольогію громадян, які на протязі довгого часу зовсім природним уважають зовнішний вигляд будинку „Просвіти" і його внутрішні обдряпані, брудні стіни, глядять спокійно на цвіль та порох у численних економічних та культурних інституціях, але на зборах патетично протестують проти можливости, що наш театр не стоятиме на першорядній площі і не подобати ме на театри світових столиць! Другий державний париський театр „Одеон" може терпіти під своїми аркадами — книгарню; льондонська опера „Covent Garden" або т. зв. Шекспірівський театр „Old Vic" є такими „старими потворами", що нагадують швидше військові шпіхлірі; але ми, громадяне країни, в якій бруд скапує вулицями та домами, де нужда тиняється ледви напів підстрижена, напів підмальована, ми мусимо мати палату на показ!

Париж має нині три театрики, які промощують шляхи у драматичнім мистецтві, а їх зверхній вигляд та саля вистав не ріжняться нічим від дому якогонебудь нашого провінціонального „Сокола", на 300 місць. Вся їх сила — це співпраця ідеального режисера з великими акторами; невеличка сцена має лише необхідний модерний механізм. У нинішних умовинах ми можемо мріяти лише про театральну салю, зі сценою вивінуваною в усе те, що необхідне для акторів та вистави у сучаснім розумінні. А вже це — хто зна, чи не понад наші сили.

Мих. Рудницький.

ВІДГУКИ ДНЯ.

Добрий примір направив.

Вчора вечером стрінув мене один знайомий Вп. п. Соломяний Вдовець.

— Ти куди? — запитав зараз після церемонії привитання.

— В хату?

— В хату?... Бійся Бога, чоловіче. Жінки нема, ніч така, хоч голки збирай, на годиннику 21 година, а він „у хату"... Дивися, який місяць. А в парку — просто рай. Тільки стань і розкошуйся!... Ходи на шклянočку до Фліссерової.

— Не маю грошей, — відповідаю.

— Нічого! Знаєш, я жінку вислав до Зелемянки, з заплатою почекають, а тимчасом пенсія свербить. Ходи!

Пішли ми...

Мій знайомий був у знаменитім настрою. Відсутність жінки, присутність пенсії, краса місячної ночі і близкість доброго шиночку завернули йому голову і позволили забути про спадок золотого.

— Знаєш, — казав мені на ухо — ти без жінки, я без жінки... не зашкодилоб так трохи десь щось... і моргнув значучо оком. — Пригадаєм собі парубоцькі часи, бо правду сказавши солідність може врешті обридну ти.

Я очевидно боронився від єретичних слів, як від настирливих мух, але мій знайомий видобував раз-враз то сильніші і більш переконуючі арґументи. — Львів велике місто, і пес не гавкне! А наші жінки навіть і не подумають про щось таке...

Спокуса вслизувалась у моє невинне серце і я мало-помалу танув як віск. Ми рішили вишити ще на „добраніч" і вирушити...

Біля нас засіли при другім столику два шофери і почали голосну балачку. Зоглядну на те, що кожний з нас потонув на хвилю у мовчазне розмріяння — слова наших сусідів виразно дзвеніли в кімнаті.

Один з них розказував:

— Кажу тобі що то було сміха вчера! Сиджу я собі на авті коло Мусяловича. Дивлюся вийшов якийсь „гість", розглянувся сюди-туди і далі дівчинку під пахи. Але ледви скрутив на Третього Мая аж тут вилізла напротів нього якась кобіта і фа-фа його по пиписку.

— Певно якась друга дівчина?

— Де там дівчина! Жінка! рідна жінка!

Я глянув на свойого знайомого. Його лице помітно видовжилось, а очі стратили блеск.

При другім столику шофер оповідав далі:

— Чоловіче! що то за баба була. Не яканебудь „делікатка" але така правдива „домова". Як гукнула бідолаху, то аж носом запорол. Ойкнув бідний, аж жаль було. По тім, що тільки хоче встати, а вона його знову: фафу, а він знов хляп.

— Звідкис ти знаєш, що то жінка?

— Бо дерлася як варятка: „To ty, bestjo mnie na wakacji wysłał, a sam (sic) bezwstydniku jeden chodzisz..." і далі трах-тарах, звідси і звідси.

(Мій знайомий почав трястися як у пропасниці, а я почув якісь скобати коло серця.)

— Потім — оповідав шофер — чоловік сховав голову за рамну, а жінка молотила по плечах як шпон.

— Добре йому так! відізвався другий. Вишле лайдак жінку на село, а сам от що виправляє.

Я почув, що мені слабо робиться, а рівночасно бачив, що й мій товариш стратив решту румянців.

— Підем спати — запропонував я.

— Певно! поспішився мій знайомий. Ходім... Спати хочеться і пізна пора. Ще потім хто подумає, що ми несовідно житем...

— А навіть, знаєш і несовісно супроти наших жінок. Вони там, любочко на глухій провінції, а ми тут мали б банитися по ночах! — додав я.

І ми швидко помашкували до порожніх помешкань.

Галактіон Чіпка.

P. S. Всі педагогічні журнали і читанки для дорослих дітей прошу передрукувати.

Ботвін перед судом.

Загальне враження про особу вбивця.

Кождий, хто йшов на доразовий суд над Ботвіном мав враження, що на лаві обвинувачених зустріне людину справді революційного покрою, що вже сам вигляд, його мова і поведінка підкресляють це. Але досить було тільки глянути на нього, коли набиралось цілком иншого враження. Ботвін — молодий хлопець, фізично слабо розвинений; черти лиця симпатичні, живий погляд очей, котрі одначе не зраджують великої енергії. Це краще тип замкненої в собі людини, на яку можна числити, якій можна повірити. Говорить спокійно, уриваними реченнями, звертаючи деколи більшу увагу на детайлі, аніж на сам факт. Весь час переслухання спокійний.

Ботвін про себе й свій вчинок.

Уроджений він у бідній жидівській родині, як осьма дитина з ряду. Батька зовсім не памятає. Змалку часто хорував, так що до 7 року майже не ходив. Скінчив тільки 3 кляси народньої школи. Від ранніх літ мусів працювати, торгуючи чим попало, а потім вступив на науку шевського прикравача. В році 1921 вступив до професійної орґанізації, а потім до комуністичної партії.

Засипуваний питаннями, що вплинуло на нього, що став комуністом, заєдно відповідає: „практика життя". Читав, слухав дискусій, але злидні життя головно пхнули його до віри в комуністичну ідею, як єдину розвязку суспільного положення. Цехновского не знав, але чув про нього й читав, що він колись був членом партії, потім в часі страйку виступив і став провокатором. Щоби вбити Цехновского — дістав приказ. Хто це була ця особа, яка йому вручила приказ, не знає, не призадумувався навіть над тим. Він знав, що завдяки Цехновскому потерпіло багато товаришів, головно Вечоркевіч і Багіньскі, що в партії було гасло: „смерть провокатозам", і тому він піднявся свого вчинку. Подрібно оповідає, як слідив Цехновского, як в дні атентату вичікував його на Галицьких валах, як ішов він за ним і як на Трибунальській вулиці стріляв. Після вчинку не тікав, тільки скорим кроком перейшов на другий бік хідника і йшов в напрямі Трибунальської вулиці. Коли почув за собою кроки й крики, задержався і віддав свій револьвер поліційним аґентам Мулікови і Малявському, які за ним бігли. Боронитися ані стріляти й не думав. На поліції заявив, що виконав вчинок свідомо, що вбив Цехновского як провокатора і **не жалує свого вчинку**. Був він вчасі слідства поденервований, крім цього **били його**, тому виявив деякі назвища, але сказав тоді неправду.

З тайн поліційного слідства.

Питання прокуратора, які він ставить Ботвінові, спрямовані на те, аби виказати, що Ботвін на поліції інакше зізнавав, що на поліції подав він деякі назвища й псевдоніми, на основі котрих поліція перевела ряд арештувань а навіть прийшла до списку цілого Центрального Комітету Комсомолу Західної України. Ботвін всьому перечить, заявляючи, що хоча він вчинок виконав на припоручення, всеж таки за це він поносить відповідальність. Вбив провокатора і **хоч жаль йому його як чоловіка**, то як провокатора не жаль.

Справа грошевої допомоги.

Заперечує теж, начебто мав обіцяну якусь нагороду в грошах. Справу грошевої нагороди підкреслює головно прокуратор. Він то повідомляє Ботвіна, що на львівську почту наспіла грошева посилка 798 золотих для нього, одначе Ботвін нічого про гроші не знає і заперечує, начеб то він мав ці гроші від когось дістати. Як пізнійше оборона виказала — гроші на почту надійшли, але вони призначені були для якогось невідомого близше Ботвіна. Впрочім оборона подала назвище посилаючого, котрий зможе справу вияснити.

З'знання свідків.

По переслуханню Ботвіна наступили зізнання свідків: принагідних видців атентату при вул. Трибунальській і поліційних аґентів, які задержали Ботвіна. Зізнання ці нічого нового не принесли, хіба те, що поліційні агенти, старалися в яскравих словах, при помочі жестів і брайтбартівського демонстрування доказати, як Ботвін замахнувся, як мірив до них з револьвера і в якій то страшній небезпеці вони находилися.

Внесення оборони.

Перед закриттям доказового поступування оборона поставила ряд внесків, а саме д-р Шухевич: щоби покликати матір обвинуваченого на доказ, що Ботвін — 8-ма дитина з ряду, що він роками хорував, що батько його помер наслідком сифілісу і що один брат покінчив життя на Кульпаркові, а також, аби покликати на свідка списувача метрик з Камінки Струмилової на доказ, що доставлена поліцією метрика Ботвіна невірна, бо він уроджений не 1905 р. а 1907 р.

Д-р Аксер натомісць поставив внесок на покликання свідка М. Данилка з Варшави на доказ, що тих 798 зол. він посилав, але не для цього Ботвіна.

Трибунал всі внески відкинув.

Промови прокуратора й оборони.

Слідують промови прокуратора й оборони.

Прокуратор говорить коротко. Констатує факт, що обвинувачений признався, що суд це ствердив і тому домагається присуду після приписів закону.

До слова приходить оборонець д-р **Аксер**.

„Немає тижня — каже — а навіть дня, аби ми не чули чи не читали: пан президент не скористав з прислугуючого йому права... Протягом чотирьох літ істнування польської републики затверджено і виконано аж 680 присудів самих тільки цивільних не військових судів. Страшна цифра. Чи в Польщі аж так погане населення, аби стільки людей судити в доразовому поступуванню? Прецінь і в культурній Франції чуємо про масові злочини, в Німеччині випадки канібалізму, в Італії політична вендет-

ля, на Мадярщині білий терор — а проте не чули там про інституцію доразових судів. Всіх судять там в звичайному поступуванню. Тільки в Польщі не так.

„Впрочім атентат Ботвіна це політичний морд. А тих було так мало, що тут не повинна заходити потреба доразового суду і під цим оглядом трибунал не повинен руководитися тільки мертвими буквами закону.

„Мотиви вчинку Ботвіна наскрізь ідейні. Він вбив провокатора, вбив чоловіка, якому подібні в 1905 р. так часто падали на вулицях Варшави з рук польських терористів з П. П. С. Правда, Цехновскі був на польській поліційній службі, але само воно не може ще йому зєднати симпатії серед чесних людей.

„Життя Ботвіна не завидне. Коли вибухла війна — мав 9 літ. Мати йшла на місто, аби годинами стояти „в хвості", аби дітям принести хліба. Йогож в той час виховувала вулиця. Від 14 р. життя він вже працює на себе й родину. Бачить нужду, нерівність і йде до комуністів, бо чує, що вони голосять шось для нього приманчиве, що вони звіщають рівне життя для всіх. Плян морду не повстав в його души. Хто инший йому це підцав, а він як дисциплінований член організації тільки виконав його.

„Не прошу ласки, тільки права, Але як що це називається ласкою то прошу ласки іменем його і його нещасної матері. Прошу в момент, коли смерть стає над його молодою головою і вишкірює зуби. Нехай Ботвіна судить звичайний суд".

По промові д-ра Аксера предсідник звернувся до обвинуваченого і спитався, чи цей не має ще чого сказати. Ботвін тільки хитнув головою.

Оголошення присуду назначене на другий день.

Присуд смерти.

Біля 10 години ранком вул. Баторія залягли великі маси цікавих. Густі поліційні патрулі з наїженими багнетами з трудом заводять порядок. Такий сам натовп перед входом до суду.

Кілька хвилин по 10 г. входить трибунал, а опісля вводять Ботвіна. Йде спокійно, ні один нерв не дрожить на його лиці.

Всі встають і предсідник проголошує присуд, на основі котрого Ботвіна засуджується на

кару смерти.

На салі мертва тиша. Всіх очі спрямовані на засудження. А він далі спокійний, тільки лице блідніє а очі дивляться униз. Предсідник виймає годинник і назначує екзекуцію на 12·30 г.

Забирає ще голос обор. д-р Аксер і просить додатково ще о 1 годину, аби засуджений міг приготовитися на смерть. Просить теж, аби предсідник іменем засудженого й оборони просив президента держави про помилування, мотивуючи це тим, що це молодий хлопець, що життя його бездоганне, що походить з бідної родини, яка не могла його як слід виховати, що вчинок виконав з ідейних мотивів.

Предсідник дає додатково ще одну годину й прихиляється до прохання оборони.

В пригнобленому настрої публика опускає салю. Ботвіна вивозять на побачення зріднею.

Екзекуція.

Казимирівська вул., де находиться т. зв. „Бригідки", куди привезли Ботвіна в критій поліційній кибітці, з чих сторін обставлена поліцією. Нікого туди не пускають за виїмкою поліційних комісарів, агентів і представників преси.

Перша година, а ще невідомо чи президент помилував, чи ні.

Все приготовлене. Малий заулок між стінами тюрми обставлений військом. Є це так малий простір, що делікевнт, кордон війська, відділ, який має віддати сальву і трибунал певне стоятимуть один біля другого. На ту тему йдуть балачки — бо досі смертні присуди виконували в другому місці вязничного подвіря. Під муром два білі стовпи, які придержують напханий соломою сінник. Тут стане деліквент — а сінник на це, аби куля, скісно вдаривши в мур, не відбилася.

Наближається година 1·15. Пронеслася вістка, що вже трибунал приїхав. Пан президент не скористав з права...

Хвилювання росте. Кожний мимоволі звертає очі в довгий, перелулок, звідки мають вивести Ботвіна.

Показуються члени трибуналу. Лиця їх змінені. За ними наче мара, похилений, прибитий, в руками схрещеними на грудях жидівський духовник. На лиці мертво-блідий. Убраний в ритуальний стрій. Глянув на місце страчення, ноги під ним задрожали, в очах появилися сльози. Просить прокуратора, аби йому позволили відойти, бо цего не перенесе, зрештою Ботвін і так безконфесійний. Відходить.

З кінця переулка пронісся якийсь голос, спів. Кінцеві акорди „Інтернаціоналу".

В окруженню поліціянтів і жовнірів показується Ботвін. Идуть скоро. Ботвін уриває „Інтернаціонал" і починає співати „Червоний Прапор".

„A jednak przyjdzie dzień zapłaty
Sędziami wówczas będziem my...

Стає на означеному місці. Жовнірі готовлять кріси. Відчитують йому ще раз присуд

Не дає завязати собі очей. Хвилина страшної мертвої тиши і грохіт стрілів. Ботвін паде, поцілений чотирома стрілами. Лікар констатує смерть і його кладуть у готову вже тендітну труну.

НОВИНКИ.

— **Приятельська погранична розмова.** З ріжних відтинків польсько-радянського кордону повідомляють про нові перепалки поміж відділами корпусу охорони погранича й атакуючими їх бандами, що появилися від радянського кордону. З військової станиці к. села Горохівки (Волинь) доносять про гостру виміну стрілів, після якої диверсанти завернули в глиб рад. території.

— **Балканські фаєрверки.** У м. Плевні в Болгарії вилетів у повітря склад вибухових матеріялів, поміщений недалеко стаційного будинку. Болгарська телегр. агенція запевняє, що це — сонце завинило. Будьмо ввічливі й повірмо.

— **Старий млин знов розпустив лотоки.** Відомий зі своєї балакучости німецький цісар Вільгельм замовк був на якийсь час. Але як отсе подають часописи він знову забалакав. Один пастор подає в „Пестi Гірляп" розмову з цісарем. Цісар між иншим сказав таке: „Вірю в силу Німеччини. Мій нарід жде і я жду також". Американські часописи подають знову другі уривки висказів б. цісаря. В них висказується Вільгельм досить ясно і щиро про Америку. Він дорікає гостро Америці за те, що вона встряла в війну з Німеччиною, хоч була з нею заприязнена. До цього спонукала її хіба жажда зиску, бо не можна припускати, щоб Америці розходилось про повалення Гогенцолернів. Це був би нонсенс такий самий, як і повалення амер. президента, а заведення монархії... Німеччиною. Республика в Німеччині не відповідає духові німецького народу і довго вона не потріває. Свої нарікання кінчить Вільгельм закидом Америці, що вона забула про заслуги Гогенцолернів, за часів Вашінгтона і віддячилась тепер... Версайським трактатом. Не знати, чи теперішні промови цісаря будуть робити стільки гуку, що колишні. Здається ні, бо часи помітно змінились.

З судової салі.

Процес Коригебера і тов. — за обманство і вимушування.

25-ий день розправи.

На початку розправи предсідник оголошує рішення трибуналу щодо попередніх внесень оборони й прокуратора. Допущено яко свідків Михайлину Даниш і Івана Мариника на обставину як Ст. Паньч. перевів день 5. вересня м. р. Відмовлено внесенню про перевірення дат у книгах друкарні „Діла" відносно часу служби Ст. Паньчишина, відмолено переведення доказу, чи Микитин належав до комун. партії, відмовлено переслухання Ст. Паньчишина на обставину, де він перебував перед 8. вересня.

Предсідник приступає до переслухання знавців письма (мова йде про анонімові листи в справі Штайґера).

Д-р Глушкевич вносить переслухати ряд свідків (о. Григорія Паньчишина з Гологір, дра Льва Хомінського з Камінки стр., п. Михайла Бараника учителя в Городенці) на доказ, що саме один з покликаних знавців, Франціпек Вальчак, допустивсь у своїй минулій діяльности як судовий знавець письма кардинальних помилок. Д-р Кібіц вносить переглянути акти б. справи Барана у львівськім суді, з яких вийде, що инший знавець, Пісевіч, теж вказав як на автора одного листу — зовсім фалшиво. Д-р Ґрек звертає увагу, що ця справа може набрати широкого світового розголосу й тому не слід покладатися на оречення, компромітуючих знавців. Прокуратор противиться осуджуванню a priori оречення заприсяжених знавців.

Трибунал відкинув усі внесення. Знавці отримують з рук предсідника листи, які мають стати предметом їх розсліду й виходять для переведення експертизи.

Слідує переслухання чергового свідка підкомісаря Леона Кайдана, нині команданта комісаріяту II. дільниці у Львові (Городецького). Свідок заявляє, а предсідник стверджує це документально, що м-ство внутр. справ звільнило свідка з урядової тайни відносно кол. урядового відношення між свідком і Микитином.

З кінцем червня 1924 р. зголосився до свідка на поліцію Микитин і заявив бажання виявити певні дані з діяльности комуністів на терені Польщі. Подав, що працював в партії. Свідок ствердив, що інформації Микитина є непевні й загальникові. Мик. називав комуністів, які здебільша були вже арештовані або відомі поліції. Говорив про справу Брехера і Шльосера. Всеж Кайдан увійшов з Микитином в „контакт". Микитин став офіц. конфідентом поліції, інформуючи її про всякі справи на місцевому терені. (В хвилині віддання числа до друку тріває дальше переслухання ком. Кайдана).

НАДІСЛАНЕ.

За надіслане редакція не відповідає.

Дентистично-технічне заведення
Максиміліян Мор
б. асистент і управитель д-ра Вахльовского
Львів, вул. Подлєвского 9.
Для урядників і учеників 50% знижка.
2218 20-20

Біржа.

Львів, 6. серпня 1925.

Гроші.

Амер. дол. 5·75 — 5·80, канад. дол. 5·50 — 5·60, чеські кор. 0·16 — 0·17 леї 0·0250 — 0·0275, франц. франк 0·25 — 0·26, швайц. фр. 1·03—1·04, анг. фунт. 25·80—26·00.

Золото. 20 кор. 22·00—22·20, 20 франк. 20·00—20·10; 20 марк. 25·0 —25·10; 10 руб. 27·40—27·50.

Срібло. Австр. кор. 0·44·60—0·44·75, 5 ав. кор. 2·35—2·36, фльорени 1·20—1·22, рубл. 1·88—1·90, рубель дрібним сріблом 0·85 —0·86.

ОПОВІСТКИ.

Репертуар Українського Наддніпрянського Театру О. Міткевич.

Монастириська:
7.VIII. „Казка старого млина".
14.VIII. „Запорожський клад".
Битків:
8.VIII. „Ой не ходи Грицю".
9.VIII. „Запорожець за Дунаєм" і „Вечерниці".
12.VIII. „Пан Твардовський".
13.VIII. „Вій".
Надвірна:
10.VIII. „Дні нашого життя".
11.VIII. „Монахи".
Бучач:
15.VIII. „Вихрест".
16.VIII. „Запорожець за Дунаєм" і „Вечерниці".
17.VIII. „Гейша". 120 4-?

На „Рідну Школу" зложили: Замісць квітів на могилу Д-ра Миколи Стойка Всч. о. Евген і Дарія Гаврилюки 10 зол. а Вп. Богдан Попель 3 зол. За ці жертви складає щиру подяку Шан. Жертводавцям — Гол. Управа УПТ. 162 1—1

Пані Гвоздикова, жена о. Льонгіна, зголоситься по лист від мужа до о. Мосори в Сколім. 163 1—2

Лекції англійської мови при Методистській Місії починаються від 1. вересня 1925. р. Вписи відбуваються в понеділок, середу і пятницю від год. 3—7 після обіду в будинку Місії, площа Бернардинська 17. — Управитель Ж. Гальпов.
123 а) 5—5

Приниму на станцію дві панночки з вищої гімназії або учительського семинаря. Поміч в науці і фортепян в домі. 5 хвиль ходу від державного учительського семинаря. Зголошення до адміністрації „Діла" під „Станція Олени". 164 1—3

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

Оператор
д-р Д. Сассовер
довголітний лікар загального шпиталя у Львові, ординує тепер
52 **Львів, Колонтая 7.** 9—10

Д-р ЖИГМОНТ ЗЕЛЬЦЕР
до недуг **носа, ушей, горла і гортанки**
28 переніс ординацію на 19-20
вул. Ягайлонську 7, I. п.
Телефон ч. 27—99
Лікування Діятермою і лямпою „HELIOL"

Чеколяда
А. Пясецький
фабрика
Краків
7-?

Український Інститут для дівчат в Перемишлі пошукує адміністраційної надзирательки. Близші інформації подасть Управа Інститута в Перемишлі, вул. Татарська ч. 4. Прошення вносити до 15. серпня 1925 р.
Михайло Демчук,
153 3—3 управитель Інститута.

„КНИГА ПСАЛЬМІВ"
переклав на українську мову свящ. **д-р Ярослав Левицький.**
Ціна 2·50 зол. (враз з почт. пересилкою). Замовляти в автора: Львів, вул. Як. Стшеми 15. „Книга псальмів" повинна знайтися в кождій українській хаті! — Спішіться, бо
41 наклад не великий! 6—?

МАМИ памятайте, що одинокими доцільними
135в для дітей є тільки 1—4
ПУДЕР, МИЛО І КРЕМ
BÉBÉ-SZOFMANA
першого винахідника. Инші є наслідуваннях.

ПОЗІР СТРИЙСЬКЕ ПЕРЕДМІСТЯ.

В неділю дня 9. серпня 1925 о год. 5. попол. відбудуться **Загальні Збори „Кружка УПТ. ім. Тараса Шевченка" на Стрийськім**, у власній домівці при вул. Супіньского ч. 21 зі слідуючим денним порядком: 1) Відчитання протоколу попередних Загальних Зборів. 2) Звіт уступаючої Старшини з діяльности попередного року. 3) Звіт касієра. 4) Реферат в справі докінчення будови школи. 5) Звіт Контрольної Комісії і уділення абсолюторії. 6) Вибір нового Виділу і Контрольної Комісії. 7) Внески і запити. — З огляду на важність докінчення школи, проситься о чисельну участь. — Старшина: *Д-р Іван Волошин* голова, *Іван Паньків* секретар. 142 2—2

НА РАТИ!
Фірма „ДРЕССІНГ"
Львів, Сикетуська 8.
Поручає готові і на замовлення убрання МУЖЕСЬКІ І ДІТОЧІ з першорядних матеріялів.
„ДРЕССІНГ"
Львів, Сикетуська 8.
НА РАТИ!

За редакцію відповідає І. Рудницький. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Видавничої Спілки „Діло" Львів, Ринок ч. 10.